

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové ve věci

žalobkyně: **Stavitelství Daniel Stryk s.r.o.**, IČO 27822699
sídlem Soukenická 2082/7, Praha 1
zastoupená advokátkou Mgr. Lenkou Holendovou
sídlem Věšínova 2877/7 a, Ostrava

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo pro místní rozvoj**, IČO 66002222
sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1

o náhradu škody proti státu ve výši 1 842 142 Kč

o odvolání žalobkyně do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. října 2018,
č. j. 23 C 61/2017 – 77

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku II. o věci samé a ve výroku III. o nákladech řízení **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady odvolacího řízení v částce **300 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně v záhlaví uvedeným rozsudkem ve výroku I. zastavil řízení co do částky 1 790 195 Kč, ve výroku II. zamítl žalobu co do částky 51 947 Kč a ve výroku III. uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 1 500 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Rozhodl tak v řízení, v němž se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení náhrady škody ve výši 1 842 142 Kč z titulu odpovědnosti státu za nezákonné rozhodnutí podle zákona č. 82/1998 Sb., s tím, že jí škoda vznikla v důsledku nezákonného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru územního plánování, stavebního úřadu a kultury (dále Krajský úřad) MKSK 100053/2012 ze dne 16. 10. 2012 sp. zn. UPS/25876/2012/Gle, kterým byla prohlášena nicotnost rozhodnutí Městského úřadu Koprivnice, odboru stavebního úřadu, územního plánování a památkové péče (dále stavební úřad) č. j. 364/2011/Sup kontra 34877/2011/Va ze dne 27. 7. 2011, jímž byla povolena stavba nazvaná jako „Dešťová kanalizace – Janáčková“ na pozemcích parcelní č. 2574/1, 2574/10, 2564, 2548/2, 2548/7, 2550/1, 2575/1, v katastrálním území Koprivnice a pozemcích parc. č. 1731, 3023/14 a 3023/6 v katastrálním území Štramberk. V důsledku nezákonného rozhodnutí byla nucena vynaložit náklady na zakonzervování a odkonzervování uvedené stavby, celkem 1 789 695 Kč.
3. Žalobkyně požádala o dodatečné povolení stavby a v tomto řízení vynaložila náklady v celkové výši 52 447 Kč - správní poplatek za vydání dodatečného povolení 3 000 Kč, správní poplatek za ověření zjednodušené projektové dokumentace 500 Kč, hydrotechnické posouzení odtoku srážkových vod vypracované Ing. Lubomírem Novákem – Avona č. k. a.i.t. 1100472 ve výši 13 976 Kč, dodatek k projektové dokumentaci a pasport dešťové kanalizace – vypracováno Ing. Lubomírem Novákem – Avona č. k. a.i.t. 1100472 ve výši 26 995 Kč, kamerová prohlídka 6 776 Kč a geodetické zaměření skutečného stavu ve výši 1 200 Kč.
4. Žalobkyně v průběhu řízení v reakci na vyjádření žalované vzala žalobu zpět v rozsahu 1 789 695,87 Kč představující skutečnou škodu - náklady na zakonzervování a odkonzervování předmětné stavby a opakované práce a z důvodu důkazní nouze vzala žalobkyně zpět žalobu v rozsahu 500 Kč, představující náklady na vydání dodatečného stavebního povolení v rozsahu poplatku za ověření zjednodušené dokumentace skutečného provedení stavby (pasportu) a soud I. stupně v této části řízení zastavil (výrok I. napadeného rozhodnutí).
5. Ve zbývajícím rozsahu co do částky 51 947 Kč žalobkyně na žalobě trvala.
6. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že zaměření skutečného provedení stavby je žalobkyní požadováno duplicitně a opakované zaměření inženýrských sítí je nadbytečné, neboť se jedná o činnost zpravidla prováděnou před zahájením stavby. Předloženou projektovou dokumentaci zpracoval autorizovaný technik Jiří B. v oboru, který ho neopravňuje projektovat stavby vodních děl. Pokud pro následné řízení o dodatečném povolení stavby nemohla být využita projektová dokumentace, nestalo se tak v souvislosti s rozhodnutím Krajského úřadu, ale z důvodu nezákonného postupu žalobkyně při podání žádosti o vydání stavebního povolení u stavebního úřadu. Není také pravdou, že žalobkyně byla nucena přepracovat dokumentaci v souvislosti se změnou vyhlášky č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb, neboť podle přechodných ustanovení v článku II vyhlášky č. 62/2013 Sb., kterou se mění vyhláška č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb, platilo, že dokumentace a projektová dokumentace podle § 1 a až 5 vyhlášky, která byla zpracována před dnem nabytí účinnosti této vyhlášky a předložena stavebnímu úřadu, do 31. 12. 2014 byla posuzována podle dosavadní právní úpravy. Žalobkyně byla povinna předložit dokumentaci podle vyhlášky č. 432/2001 Sb. o dokladech k žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení k souhlasu a vyjádření vodoprávního úřadu. Doložení dokladu

o provedení kamerové prohlídky stejně tak jako hydrotechnické posouzení požadoval vodoprávní úřad v rámci samostatného správního řízení o povolení s nakládání s vodami, vedeného tímto vodoprávním úřadem podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, dále jen „vodní zákon“, tedy vedeným vodoprávním úřadem bez jakékoli souvislosti s předmětným rozhodnutím Krajského úřadu. U nákladů ve výši 26 995 Kč za zpracování pasportu stávající dešťové kanalizace, teprve v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby jednala žalobkyně s vlastníkem stávající kanalizace, tj. Českými drahami, do níž svůj objekt zaústila a doložila jeho souhlas. Žalovaná shrnula, že ve smyslu ust. § 5 zákona č. 82/1998 Sb. v daném případě za škodu neodpovídá, neboť vznik škody nebyl prokázán.

7. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že žalobkyně podala dne 28. 6. 2011 stavebnímu úřadu žádost o vydání stavebního povolení na stavbu. Stavební úřad dne 7. 7. 2011 oznámil zahájení stavebního řízení účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy a současně stanovil desetidenní lhůtu pro podání námitek či uplatnění stanoviska. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 27. 7. 2011 č. j. 364/2011/Sup kontra 34877/2011/Va stavbu povolil. Dopisem ze dne 23. 7. 2012 se Město Štramberk obrátilo na Krajský úřad a ve věci bylo vydáno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru územního plánování, stavebního řádu a kultury (Krajský úřad) ze dne 16. 10. 2012, MSK 10053/2012, UPS/25876/2012/Gle, kterým byla prohlášena nicotnost rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice, odboru stavebního řádu, územního plánování a památkové péče (stavební úřad) ze dne 27. 7. 2011, č. j. 364/2011 Sup kontra 34877/2011 Va, jímž byla povolena stavba nazvaná jako „Dešťová kanalizace – Ulice Janáčkova“ na pozemcích parcelní č. 2574/1, 2574/10, 2564, 2548/2, 2548/7, 2550/1, 2575/1 v k. ú. Kopřivnice a na pozemcích parcelní č. 1731, 3023/14, 3023/6 v k. ú. Štramberk. Rozhodnutí Krajského úřadu bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2014, č. j. 22 A 141/2012 - 51. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 6. 2014. Kontrolní prohlídka stavby byla provedena vodoprávním úřadem dne 17. 5. 2013, při které bylo zjištěno, že stavba byla zahájena a téměř dokončena. Z kontrolní prohlídky byl sepsán protokol. Dne 27. 5. 2013 oznámil vodoprávní úřad písemností Ožp/9096/2012 zahájení řízení o odstranění stavby. Na ústním jednání konaném dne 28. 5. 2013 bylo projednáno, o jaké dokumenty je třeba doplnit původní projektovou dokumentaci, pokud žalobkyně požádá o dodatečné povolení stavby. Usnesením ze dne 4. 7. 2013, Ožp/22543/2013, bylo řízení o odstranění stavby přerušeno. Usnesením ze dne 24. 6. 2014, Ožp/13788/2014, bylo řízení o odstranění stavby zastaveno.
8. Dne 28. 6. 2013 podala žalobkyně žádost o dodatečné povolení stavby. Vodoprávní úřad výzvou ze dne 10. 7. 2013, Ožp/12054/2013, vyzval žalobkyni k doplnění stanovisek a vyjádření dotčených orgánů a vlastníků technické infrastruktury a současně usnesením ze dne 10. 7. 2013 řízení přerušil. Žádost byla doplněna dne 20.11. 2013. Vodoprávní úřad oznámil prostřednictvím veřejné vyhlášky dne 9.12. 2013 zahájení řízení o dodatečném povolení stavby. Dne 7.1. 2014 bylo provedeno místní šetření, na kterém bylo zjištěno, že stavba byla realizována. Vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 14.3. 2014, Ožp/11476/2013, dodatečně povolil stavbu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.4. 2014.
9. Dne 20. 11. 2013 žalobkyně podala žádost o povolení k jinému nakládání s vodami – k vypouštění a odvádění srážkových (dešťových) vod do vod povrchových. Písemností ze dne 13. 12. 2013, Ožp/23949/2013, bylo účastníkům řízení oznámeno zahájení řízení. Dne 19. 12. 2013 podalo Město Štramberk námítky řízení. Dne 6. 2. 2014 se konalo ústní jednání, ze kterého byl sepsán protokol. Sdělením ze dne 3.3. 2014, Ožp/4710/2014, byli účastníci řízení seznámeni s novými podklady řízení. Vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 14. 3. 2014, Ožp/22081/2013, povolil jiné nakládání s vodami, rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 4. 2014.

10. Dne 19. 4. 2014 podala žalobkyně žádost o vydání kolaudačního souhlasu na stavbu. K žádosti žalobkyně přiložila zápis společnosti RWE Distribuční služby s.r.o. ze dne 10. 10. 2012 o kontrole dodržení podmínek při stavební činnosti v ochranném pásmu plynárenského zařízení, ve kterém konstatovala, že před provedením zásypu výkopu na pozemku parcelní č. 2549 v katastrálním území Kopřivnice byly podmínky splněny. Dále byl předložen zápis společnosti Telefonica Czech Republic a.s. ze dne 15. 10. 2012, ve kterém je konstatováno, že při kontrole stavby nebyly shledány závažné nedostatky a zápis společnosti ČEZ Distribuční služby s.r.o., ve kterém je uvedeno, že stavba na pozemcích parcelní č. 2574/1, 2575/1, 2564/1 vše v katastrálním území Kopřivnice byla před záhozem kontrolována a kabel nebyl poškozen. Dne 10. 7. 2014 byla provedena závěrečná kontrolní prohlídka. Kolaudačním souhlasem ze dne 24. 7. 2014 bylo vodoprávním úřadem povoleno užívání stavby.
11. Žalobkyně dle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zák. č. 82/1998 Sb.“) uplatnila svůj nárok na náhradu škody ve výši 1 842 142 Kč u žalované prostřednictvím Ministerstva zemědělství dne 24. 3. 2017. Dopisem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 9. 2016 č. j. MMR-14860/2017-83/906, byl žádostí uplatněný nárok odmítnut.
12. Soud I. stupně uzavřel, že odpovědnost žalované podle ust. § 1 ve spojení s ust. § 3 písm. c) a § 7 odst. a § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. předpokládá splnění současně splnění tří podmínek: 1) existenci nezákonného rozhodnutí, 2) vzniku škody a 3) příčinné souvislosti mezi vydáním nezákonného rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem a vznikem tvrzené škody. Ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. Dále se soud I. stupně zabýval otázkou, zda žalobkyni vznikla škoda a dospěl k závěru, že uhrazení správního poplatku 3 000 Kč jsou náklady vodoprávního řízení podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“, které podle ust. § 79 odst. 3 správního řádu nese účastník sám. Také náklady na hydrotechnické posouzení odtoku srážkových vod, stejně jako provedení kamerové prohlídky nelze spojovat s prohlášením nicotnosti stavebního povolení, když je požadoval vodoprávní orgán v rámci samostatného správního řízení o povolení k nakládání s vodami, vedeného tímto vodoprávním úřadem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona k žádosti žalobkyně ze dne 20. 11. 2013 a povolení k vypouštění srážkových vod do vod povrchových pro stávající dešťovou kanalizaci ve vlastnictví Českých drah a.s. Povolení k nakládání s vodami bylo samostatným správním řízením, vedeným vodoprávním úřadem bez jakékoli souvislosti s rozhodnutím Krajského úřadu ze dne 16. 10. 2012. Částka ve výši 26 995 Kč za zpracování pasportu stávající dešťové kanalizace ve vlastnictví Českých drah a.s., do níž se zaústí stavba žalobkyně, byla vyhotovena na základě požadavku vodoprávního úřadu až v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby na základě žalobkyní předložené projektové dokumentace, z níž vyplývalo zaústění stavby do předmětné dešťové kanalizace.
13. Soud I. stupně tak dospěl k závěru, že v důsledku zrušeného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 16. 10. 2012 nevznikla žalobkyni tvrzená majetková újma, když vyčíslené částky nejsou následkem vydaného nezákonného rozhodnutí, nýbrž náklady související se stavbou, které by žalobkyně vynaložila, i kdyby Krajský úřad nerozhodl o nicotnosti rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice a žalobu v části nedotčené zpětvzetím zamítl (výrok II. napadeného rozhodnutí).
14. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil soud I. stupně ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. a lhůtu k plnění ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.
15. Žalobkyně podala proti zamítavému výroku II. o věci samé a proti výroku III. o nákladech řízení odvolání, v němž namítala, že soud I. stupně sice úplně zjistil skutkový stav věci, ale nesprávně jej právně posoudil. Žalobkyně prokázala, že částka ve výši 51 947 Kč představuje (více) náklady vzniklé jí v důsledku nezákonného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru územního plánování, stavebního úřadu a kultury č. j. MKSK

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

100053/2012 ze dne 16. 10. 2012 sp. zn. UPS/25816/2012/Gle, kterým byla prohlášena nicotnost rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice, odboru stavebního úřadu, územního plánování a památkové péče ze dne 27. 7. 2011, č. j.364/2011/Sup kontra 34877/2011/Ya, jímž byla povolena stavba předmětné dešťové kanalizace. Na základě pravomocného rozhodnutí Krajského úřadu zahájil vodoprávní úřad řízení o odstranění stavby a žalobkyně byla nucena požádat o dodatečné povolení stavby, jinak by nemohla ve stavbě pokračovat. Přitom nebýt nezákonného rozhodnutí, žalobkyně by předmětnou stavbu stavěla, dostavěla a zkolaudovala na základě původního stavebního povolení, byť bylo vydáno nepřislušným orgánem. Všechny vyčíslené náklady vznikly jen v rámci řízení o dodatečné stavební povolení, které bylo nutno zpoplatnit, zajistit v něm doklady požadované vodoprávním orgánem, vypořádat se s námitkami účastníků řízení a subjektů, které se k řízení vyjadřovaly a absolvovat řízení o nakládání s vodami. Jsou tak splněny všechny předpoklady vzniku odpovědnosti státu za škodu. Jediné, co je žalobkyně ochotna připustit jako náklad, který by jí vznikl i v rámci původního stavebního řízení, resp. kolaudace stavby provedené na základě původního stavebního povolení, je náklad na zaměření (skutečného stavu) stavby před vydáním kolaudačního souhlasu, tedy částka 1 200 Kč. Navrhla, aby odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 51 947 Kč (případně částku 50 747 Kč) a dále náklady řízení před soudy obou stupňů.

16. Žalovaná se k odvolání žalobkyně vyjádřila tak, že žalobkyně pouze zopakovala svá tvrzení, která uvedla již během soudního řízení. Žalovaná se s napadeným rozhodnutím a právním posouzením věci soudem I. stupně ztotožňuje a nemění nic na svém stanovisku ve věci. Žalobkyní vyčíslená částka není následkem vydaného nezákonného rozhodnutí, nýbrž jedná se o náklady související se stavbou, které by žalobkyně vynaložila, i kdyby Krajský úřad Moravskoslezského kraje nerozhodl o nicotnosti rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil.
17. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně z podnětu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
18. Soud I. stupně správně a úplně zjistil právně relevantní skutečnosti. Tento skutkový stav nedoznal přitom žádných změn ani v odvolacím řízení. Ostatně proti zjištěnému skutkovému stavu nic nenamítala ani odvolatelka.
19. Soud I. stupně věc správně posoudil i po právní stránce a z důvodu hospodárnosti lze na jeho přesvědčivé odůvodnění odkázat (zejména bod 25. - 31. odůvodnění).
20. K odvolacím námitkám žalobkyně považuje odvolací soud za nutné zdůraznit následující.
21. Žalobkyně v uplatněném nároku neodlišuje vůbec náklady, které by jí vznikly v souvislosti se stavbou bez ohledu na vydání nezákonného rozhodnutí a náklady, které by jí nevznikly nebýt nezákonného rozhodnutí.
22. Žalobkyní uplatněné nároky jsou nároky na náhradu škody podle ust. § 8 ve spojení s ust. § 21 zákona č. 82/1998 Sb. U náhrady škody podle ust. § 26 zákona č. 82/1998 Sb. se, pokud není stanoveno jinak, použije občanský zákoník a podle ust. § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „o. z.“, se právo na náhradu škody žalobkyně řídí dosavadními předpisy, jelikož k porušení povinnosti stanovené právními předpisy došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dále jen „obč. zák.“
23. Za škodu se v právní teorii i praxi považuje újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného, a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Tak je třeba i škodu uplatněnou žalobkyní posuzovat i v souzeném případě (viz ustálená judikatura, např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. srpna 2016, sp. zn. 30 Cdo 3837/2014). Skutečnou škodou je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu

poškozeného oproti stavu před škodnou událostí (viz např. usnesení nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1158/2004).

24. Jak již správně dovodil soud I. stupně, který se pečlivě vypořádal s tvrzeními žalobkyně, žalobkyně uplatnila náklady související s řádnými správními řízeními, které by jí vznikly, i kdyby původní správní řízení proběhlo řádně. Tyto náklady musela vynaložit za účelem získání stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí a nejsou proto v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí.
25. Nejedná se tedy o žádné „vícenáklady“, jak uvádí žalobkyně, ale náklady, které žalobkyně musela vynaložit na řádné správní řízení. Žalobkyni tak žádná škoda nevznikla.
26. K jednotlivým položkám lze pouze znovu zdůraznit (jak již zcela správně uvedl soud I. stupně), že částka za uhrazení správního poplatku 3 000 Kč je nákladem vodoprávního řízení, které mělo proběhnout a nikdy předtím neproběhlo a je nákladem žalobkyně podle ust. § 79 odst. 3 správního řádu.
27. Také náklady na hydrotechnické posouzení odtoku srážkových vod ve výši 13 976 Kč a na provedení kamerové prohlídky ve výši 6 776 Kč nelze spojovat s prohlášením nicotnosti stavebního povolení, jelikož je požadoval vodoprávní orgán v rámci samostatného správního řízení o povolení k nakládání s vodami, vedeného tímto vodoprávním úřadem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a vodního zákona k žádosti žalobkyně ze dne 20. 11. 2013 a povolení k vypouštění srážkových vod do vod povrchových pro stávající dešťovou kanalizaci ve vlastnictví Českých drah a.s. Povolení k nakládání s vodami bylo samostatným správním řízením, vedeným vodoprávním úřadem bez jakékoli souvislosti s rozhodnutím Krajského úřadu ze dne 16. 10. 2012.
28. Částka ve výši 26 995 Kč za zpracování pasportu stávající dešťové kanalizace ve vlastnictví Českých drah a.s., do níž se zaústí uje stavba žalobkyně, byla vynaložena na základě požadavku vodoprávního úřadu, který vznesl až v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby na základě žalobkyní předložené projektové dokumentace. Přitom z dokumentace vyplývalo zaústění stavby do předmětné dešťové kanalizace. Původní stavební povolení vydané stavebním úřadem se návazností na stávající dešťovou kanalizaci ve vlastnictví Českých drah a.s. vůbec nezabývalo.
29. Žalobkyně si musela být vědoma, že stavba kanalizace je vodním dílem, jehož povolení je ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění pozdějších předpisů (stavební zákon) v působnosti speciálního stavebního úřadu, vykonávající státní správu zákona o vodách. Přitom však požádala o vydání stavebního povolení pro tuto stavbu u obecního stavebního úřadu. Projektová dokumentace, kterou k žádosti o povolení vodního díla přiložila, odporovala jak stavebnímu zákonu, tak zákonu č. 360/92 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. V žádosti předloženou projektovou dokumentaci zpracoval autorizovaný technik Jiří B., který je autorizován v oboru technika prostředí staveb se specializací na technická zařízení a elektrotechnická zařízení, tedy v oboru, který ho neopravňuje projektovat stavby vodních děl. Osobou oprávněnou ke zpracování projektové dokumentace vodního díla je pouze autorizovaná osoba v oboru vodního hospodářství a krajinného inženýrství se specializací na stavby zdravotně-technických zařízení.
30. Soud I. stupně také správně správní poplatek 500 Kč za ověření zjednodušené dokumentace posoudil jako náklad správního řízení podle ust. § 79 odst. 3 správního řádu.
31. Geodetické zaměření v ceně 1 200 Kč bylo vyžadováno před udělením kolaudačního souhlasu a žalobkyně tedy byla povinna stavbu zaměřit a nejedná se také o náklad vynaložený v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím Krajského úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

32. Lze i souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že není pravdou, že žalobkyně byla nucena přepracovat dokumentaci v souvislosti se změnou vyhlášky č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb, neboť podle předchozích ustanovení v článku II. vyhlášky č. 62/2013 Sb., kterou se mění vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, platilo, že dokumentace a projektová dokumentace podle ust. § 1 a až 5 vyhlášky, která byla zpracována před dnem nabytí účinnosti této vyhlášky a předložena stavebnímu úřadu do 31. 12. 2014, byla posuzována podle dosavadní právní úpravy. Tato skutečnost nic nemění na faktu, že žalobkyně byla povinna předložit dokumentaci podle vyhlášky č. 432/2001 Sb. o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasu a vyjádření vodoprávního úřadu. V této souvislosti lze opět i odkázat na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí soudu I. stupně (zejména bod 31. odůvodnění).
33. Na závěr je tedy znovu zopakovat, že v důsledku zrušeného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 16. 10. 2012 nevznikla žalobkyni tvrzená majetková újma, když uplatněné částky jí nevznikly následkem vydaného nezákonného rozhodnutí, nýbrž jsou náklady související se stavbou, které by žalobkyně vynaložila, i kdyby Krajský úřad nerozhodl o nicotnosti rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice.
34. Proto odvolací soud zamítavý výrok o věci samé II., jakož i akcesorický výrok III. o nákladech řízení jako věcně správné podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil – výrok I.
35. O nákladech odvolacího řízení mezi žalobkyní a žalovanou bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. v souladu s ust. § 224 odst. 1 a ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když v odvolacím řízení plně úspěšně žalované náleží náklady ve výši 300 Kč za sepsání vyjádření k odvolání podle ust. § 1 odst. 3 písm. a) ve spojení s ust. § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení
36. Odvolací soud pak náklady řízení ve výše uvedené částce přiznal žalované v obecné parciální lhůtě podle ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř. – výrok II.
37. Ve výroku I. o zastavení řízení napadené rozhodnutí zůstalo odvoláním nedotčeno (ust. § 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí v části týkající se výroků o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 17. září 2019

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.